

Sygn. akt IV Ka 285/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk (spr.)

Sędziowie SO Sławomir Gosławski

p.o. SO Tomasz Ignaczak

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim S. K.

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2013 roku

sprawy **K. R.**

oskarżonego z art.279§1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 21 marca 2013 roku sygn. akt VII K 860/12

na podstawie art.437§1 kpk, art.438 pkt 1 kpk, art.624§1 kpk

zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. R. w ten sposób, że za podstawę prawną zawartego w punkcie 2 wyroku rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności przyjmuje przepisy art.69§1 i 2 kk i art.70§1 pkt 1 kk, zaś oddania pod dozór kuratora przepis art.73§1 kk;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zwalnia oskarżonego od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 285/13

UZASADNIENIE

K. R. został oskarżony o to, że w nocy z 07 na 08 lipca 2012 roku w miejscowości M., ul. (...), pow. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. oraz A. F. dokonał kradzieży z włamaniem do budynku Stacji Paliw, w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby dostał się do wnętrza pomieszczeń, skąd zabrał w celu przywłaszczenia artykuły spożywczo – przemysłowe, powodując straty w wysokości 1141,47 złotych na szkodę B. K., tj. o czyn z art. 279 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 21 marca 2013 roku w sprawie VII K 860/12 uznał oskarżonego K. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 279 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 2 kk, art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, oddając oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora,

- na podstawie art. 33 § 2 k wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych,

- na podstawie art. 46 § 1 kk zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego kwotę 500 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody,

- zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 66 złotych tytułem obowiązku zwrotu wydatków oraz kwotę 300 złotych tytułem opłaty.

Wyrok ten zaskarżył Prokurator Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim na korzyść oskarżonego K. R. w zakresie orzeczenia o karze.

Apelacja wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 1 kpk i zarzuciła obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 73 § 2 kk w zw. z art. 115 § 10 kk polegającą na zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu prawa karnego materialnego – art. 73 § 2 kk i oddaniu oskarżonego pod obligatoryjny dozór kuratora sądowego w sytuacji, gdy z akt sprawy wynika, że oskarżony nie był sprawcą młodocianym i nie podlegał obligatoryjnemu dozorowi kuratora sądowego.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddanie oskarżonego K. R. pod dozór kuratora sądowego w oparciu o treść art. 73 § 1 kk, a jednocześnie utrzymanie w mocy wyroku w pozostałym zakresie.

Na rozprawie apelacyjnej prokurator popierał apelację Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim, z tym że zmodyfikował jej konkluzję w ten sposób, że wniósł również o poprawienie podstawy prawnej warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego K. R. przez przyjęcie w punkcie 2 wyroku w miejsce art. 70 § 2 kk art. 70 § 1 pkt 1 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratura jest zasadna w takim zakresie, że na skutek jej wniesienia powstały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku.

W odniesieniu do wywodów apelacji wskazać należy, że rację ma skarżący podnosząc, że oskarżony K. R. nie jest sprawcą młodocianym w rozumieniu art. 115 § 10 kk, zgodnie z którym młodocianym jest sprawca, który w chwili popełnienia czynu zabronionego nie ukończył 21 lat i w czasie orzekania w pierwszej instancji 24 lat.

Mając na uwadze datę urodzenia K. R. tj. 19.04.1991r. stwierdzić należy, że choć w chwili orzekania w pierwszej instancji oskarżony nie miał ukończonych 24 lat, to w chwili popełnienia zarzucanego czynu – tj. w nocy z 07/ 08 lipca 2012 roku, miał już 21 lat i niespełna 3 miesiące. Nie spełnia więc wymogów z art. 115 § 10 kk pozwalających uznać go za sprawcę młodocianego.

W konsekwencji stwierdzić należało, że sąd rejonowy nieprawidłowo oparł rozstrzygnięcie o oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora na przepisie art. 73 § 2 kk, który dotyczy tylko i wyłącznie obligatoryjnego dozoru wobec młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego. Właściwą podstawą prawną tego rozstrzygnięcia winien być natomiast, jak wskazał apelujący, przepis art. 73 § 1 kk. Kurator będzie czuwał nad poprawnością zachowania oskarżonego, motywował go do przestrzegania porządku prawnego i wpływał na kształtowanie odpowiedniej postawy i systemu wartości.

Z urzędu podnieść należy, że sąd rejonowy nieprawidłowo również określił w punkcie 2 zaskarżonego wyroku podstawę prawną rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego K. R.. Prawidłowo rozstrzygnięcie to winno znaleźć umocowanie w treści art. 70 § 1 pkt 1 kk, nie zaś,

jak uczynił to sąd rejonowy w zaskarżonym wyroku, w art. 70 § 2 kk, który dotyczy zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawców młodocianych oraz sprawców określonych w art. 64 § 2 kk.

Ponieważ oskarżony nie mieści się żadnej z tych dwóch kategorii należało zmienić zaskarżony wyrok i za podstawę prawną zawartego w punkcie 2 wyroku rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności przyjąć przepisy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk, zaś oddania pod dozór kuratora przepis art. 73 § 1 kk. Określony przez sąd rejonowy 3 – letni okres próby będzie odpowiedni dla zweryfikowania postawionej wobec oskarżonego prognozy kryminologicznej.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym uznając, że przemawiają za tym względy słuszności.